

סימני מציצה

הריקה במקום ללכת לבית הספר, וכך עשו.

הוג הצעיר בילה ברירה במשך שמונה שעות תמימות, שחלק מהן הוקדש גם למריבה. הקטינה ניקשה מכרדוד שיוהר בעת קיום היחסים בניניהם, והוא סירב, כי בררכו הנאויות חשב, שאם יכניס אותה להריון, יהיה בטוח כי השיג אותה, הסכי הסניגור.

השניים התפייסו אחרי המריבה והתעלסו. אחריכך כערך בשעה 4, עזבו את הדירה כדי שלא ייפגשו את האחות, הנהגת לחזור הביתה בשעה זו. סימני מציצה לו ולה. באותו הערב, כאשר הקטינה שימשה

האם אנס הצעיר את הקטינה, או שמא המציאה את הסיפור

כדי להסביר את אובדן בתוליה?

בתוליה?

התעורה הרפואית אומרת כי על צווארה של הקטינה נמצא סימן מציצה, ושן אחת שלה היתה סדוקה. על סמך

סניגור רובינשטיין הנאה הדדית, לא אונס

ככייניסטר לילדי אחות הבכירה, גילו בנייהמישפחה סימני מציצה כחולים על צווארה. כאשר נשאלה לפישרם החלה בוכה, ואמרה כי הנאשם היכה אותה, כך התגלגלה השיחה ובנייהמישפחה רחפו את הצעירה להתלונן במישרה.

בתלונתה הראשונה סיפרה רק על תקיפה, מכות ואיום ברצח. היא לא אמרה מילה בעניין האונס. הרופא המישרתי שבקק אותה וראה את סימני המציצה בצווארה, החליט כי לפרשה יש רקע מיני, ושלה אותה לבדיקה גינקולוגית. רק אחרי שהבדיקה גילתה כי הקטינה אינה בתולה, סיפרה על מסכת יחסיה עם כרדוד והאשימה אותו באונס.

הסניגור הגיש לשופט צילומים בהם נראית הצעירה מתוכקת עם כרדוד ומחייכת כאושר, ארכבעה חודשים הם היו חברים. היא הצטלמה איתו ויצאה איתו ומעולם לא התלוננה במישרה.

הסניגור הגיש לשופט צילומים בהם נראית הצעירה מתוכקת עם כרדוד ומחייכת כאושר, ארכבעה חודשים הם היו חברים. היא הצטלמה איתו ויצאה איתו ומעולם לא התלוננה במישרה. השופט הסניגור, הוא הוסיף כי אחרי שעצרו את הנאשם, נלקח גם הוא לבדיקה אצל רופא מישרתי, אך לא נמצא אצלו שום אומה, מלבד סימני מציצה כחולים על צווארו. הם קיימו יחסים והשאירו האחד לשני סימני מציצה, לא היה כל שימוש בכוח בניניהם, אמר הסניגור.

הקהל באולם, ששמע את גירסת ההגנה, היה משוכנע קעת כי הסניגור צורק, אבל השופט למודיגנסיון, שאל את הסניגור לפרש השן הסדוקה בפיה של הנערה. גם על כך היתה לסניגור תשובה: הסדק בשן הוא דבר ישן, והנאשם כבר לקח את הנערה בעבר לרופא שיניים כדי לטפל בשן זו.

בתיק, והשופט התבקש רק להחליט אם לעצור את כרדוד עד תום ההליכים או לשחרר אותו. כדי שיתוויר לעבודתו כאינסטטור. מכיוון ששני הצדדים היו כליכ משכנעים, הודיע השופט שיתן את החלטתו בעוד מישה ימים.

זה נשלחה הנערה לבדיקה גם אצל גינקולוג. היא אומנם טענה כי לא באה מעולם כמגע מיני עם גבר, אך בבדיקה התברר כי היא אינה בתולה. או מסרה עדות נוספת במישרה והאשימה את אברהם כרדוד בנינוס.

התובעת דרית שפירא גוללה לפני השופט אורי שטרומן סיפור משכנע מאוד: היא סיפרה כי כרדוד והקטינה היו חברים כמגע כארבעה חודשים. שניהם תושבי יבנה, שכנים ומכרים ותיקים. כרדוד סיים זה עתה את שירותו הצבאי ורצה להתחתן עימה. היא, תלמידת תיכון עדיין, החליטה לפני זמן קצר להיפרד ממנו. היא ניקשה שלא יבוא אליה עוד ושלא יטרד אותה. אבל הוא המשיך לבוא, וגם אמר לה כי יכניס אותה להריון כדי להכריח אותה להינשא לו.

נאהבים מזה זמן רב. ביום שאחרי יום העצמאות הומין כרדוד את הנערה לרירת אחותו הבוגרת, שהיתה ריקה מאדם. הוא משך אותה לשם בתואנות שווא וכפיתויים. לרברי כתביהאישום התנגדה הצעירה, אבל כרדוד היכה אותה וגרם לה חבלות, ואחריכך אנס אותה. אחותו של כרדוד, שראתה את הנערה אחרי המיקרה אמרה כי היא נראתה נורא ושפניה היו נפוחים.

התובעת ציינה שבנסיבות של מקום קטן כיבנה, יש חשיבות רבה למעצר של נאשם כזה עד תום ההליכים. הקהל באולם, שלא הכיר את הצדדים, היה משוכנע בצידקת התביעה.

או קם על רגליו הסניגור, מנחם רובינשטיין, והביא את גירסת שולחו. הוא סיפר כי בעצם היו השניים חברים ונאהבים זה זמן מה. אולם אמה של הקטינה התנגדה לשידוך. היא רצתה כי הבת תתחתן עם כרדוד ולא עם כרדוד. לשם כך ניסתה להפריד בין השניים, אך השניים המשיכו להיפגש כסתר. את היום שאחרי יום העצמאות החליטו לבלות יחדיו בנעימים ברירה

השופטים חסינים מפני יריקות בפניהם -

אר הם מושפעים ממה שנחוב בעיתון. כר מסתבר

מהכרעת בית המישפט העליון נגד עיתונאית

מלכים

בשער ודים

נאשם הכבול כרגליו באויקים וקפץ לפתע ממקומו. הוא תפס מצית שהיה מונח על רוכבהנאשמים וורק אותו בתנועה מהירה לעבר השופטים. כטרם הספיקו השוטרים לעצור בערו, ירק הנאשם מלוא פיו אליו מרחקייריקה. השוטרים התגברו על הנאשם והורידו אותו למרתף המעצרים. כשהוא מקלל בקול רם את השופטים, את הוריהם ואת צאצאיהם. זה קרה לפני שבועיים בבית המישפט המחוי בתל-אביב. ובכל זאת השופטים אליהו וינוגרד, אברהם מישר ועדנה שצקי ממשיכים לשבת כרינו של שמעיה אנגל, הנאשם ברצח. שופטים מיקצועיים אמורים לעמוד מעל לרחשי לבאנוש. הם אמורים למחות את הרוק מעל פניהם, לאטום את אוניהם לקללות ולנאצות שמילאו את חלל האולם, ולעשות דינצדק, ואיש אינו מפקפק כבושרם לעשות זאת.

אבל אותם שופטים עצמם, כאשר הם מגיעים לקריאת עיתון או שבועון או לצפייה בטלוויזיה, הופכים ליצוריאנוש, בשרודם, הניתנים להשפעה על-ידי האות הכתובה או המילה המשודרת כמו כל אחר מהמון העם. כך קובע החוק במדינת-ישראל. פסקדינו של בית המישפט העליון מפיו של השופט אהרון ברק וחבריו, השופטים רב לוי ואליעזר גולדנברג, קבע כי העיתונאית אורלי אולאי עברה עבירה של פרסום, העלול להשפיע על מהלך המישפט או על תוצאותיו, כמפורט בחוק בתייהמישפט תשי"ז-1957.

הפרקליטות אינה אוהבת להגיש תביעות נגד עיתונאים, ושופטים אינם אוהבים לרונ בהן. זה ידוע. גם עורכי-הדין וגם השופטים אינם ששים לריב עם אמצעייהתיקשורת. תביעות פליליות נגד עיתונאים, הנוגעות לפיקודם, הן ספורות ויוצאות-דופן. ובכל זאת, מסיבה בלתי ברורה, הועמדה כתבת הצהרון ידיעות-אחרונות לדין בגין כתבה על האסיר שלמה ניר, שגולל בה את פרשת חייו ונסיבות שיקומו.

צחק הגורל הוא כי רווקא כתבה זו היתה יומה על-ידי נציב שירות בתי-הסוהר, שהפנה את הכתבת אל שלמה ניר. הכתבת ריאיינה את האסיר בבית-הכלא ורשמה מפיו את סיפורו. אחרי שבועיים הגישה את הכתבה לעורך, שפירסמה בעתון אחרי שבוע נוסף, ב-10 במרס 1978.

סקופ מהרועץ

ד תברר למי שהתברר, שיומיים לאחר פירסום הכתבה נגזר דינו של ניר על-ידי בית-המישפט, ויתכן כי השופטים הספיקו לקרוא את הכתבה ולהתרשם ממנה. בכך עלולה היתה

העיתונאית אורלי אולאי כתבה על אסיר ועל הנאשמת בעיות שיקומו לפי הפניית שירות בתי-הסוהר. הכתבה התפרסמה יומיים לפני גזר-הדין, והיא הורשעה בסו-ב יודיציה.

הכתבת להשפיע על תוצאות המישפט. הוגש כתבי-אישום על סעיף 41 לחוק בתי-המישפט, ואורלי אולאי הוכאה לדין.

הסניגור, עורד-הדין מיבי מזור, העלה טענות מישפטיות ועובדתיות כדי להשפיע על השופט וידי בריאופיר שאורלי אולאי לא עברה את העבירה. אולם השופט קבע שגם הכתבת אחראית לפירסום הכתבה, שיש בכתבה וז כדי להשפיע על מהלך המישפט או על תוצאותיו, ושהנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה, כי אם עשתה זאת בלי משים ובתוס-לב.

פסק-הדין הרליק נורה ארומה במותו של הסניגור. המסקנה, כי עיתונאי אשם בעבירה של סו-ב יודיציה" גם כאשר הוא פועל בתוס-לב,

ללא כוונה או רשלנות, הכעיסה אותו. הוא מיהר לערער. פסק-הדין העקרונני בשאלת סו-ביודיציה" במדינת-ישראל, ניתן בעניינו של עיתונאי בסוף שנות החמישים. עיתונאי זה סיקר את מישפטו של טומי בליץ, אדם שנאשם ברצח המהנדס פיאטלי ליד קולנוע בתל-אביב. במישפטו כפר בליץ כאשמה, אך בהפסקה, כאשר דיבר בחופשיות עם העיתונאי, הורה לפניו שאמנם רצה את המהנדס. קשה היה לדרוש מהעיתונאי להתאפק ולא לפרסם סקופ כזה, ששמע כמו אוניו מררועה. הוא אכן עשה זאת.

בכתביהאישום שהוגש נגד העיתונאי הוא הואשם בעבירה של סו-ביודיציה". והיא הורשעה בסו-ב יודיציה, סו-ביודיציה".